

2. Missä määrin tämä lykkäävä vaikutus muodostaa esteen kuluttajalle ja on siten vastoin direktiivin 7 artiklan 1 kohtaa silloin, kun kuluttaja vetoaa sopimukseensa sisältyvien kohtuuttomien ehtojen pätemättömyyteen?
3. Onko se, ettei kuluttaja pysty toimimaan erillään kollektiivisesti nostetusta kanteesta, direktiivin 93/13/ETY 7 artiklan 3 kohdan vastaista?
4. Vai onko päinvastoin katsottava, että siviiliprosessilain 43 §:n lykkäävä vaikutus on sopusoinnussa direktiivin 93/13/ETY 7 artiklan kanssa, koska kuluttajan oikeuksia on pidettävä kyseisellä kollektiivisella kanteella täysimääräisesti suojattuina, kun otetaan huomioon se, että Espanjan oikeusjärjestyksessä on säädetty muista prosessuaalisista mekanismeista, joilla kuluttajan oikeuksiaan voidaan suojata yhtä tehokkaasti, sekä oikeusvarmuuden periaate?

⁽¹⁾ Ley de Enjuiciamiento Civil (LEC)

⁽²⁾ Kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5.4.1993 annettu neuvoston direktiivi 93/13/ETY (EYVL L 95, s. 29).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Klagenævnet for Udbud (Tanska) on esittänyt 20.8.2014 – MT Højgaard A/S ja Züblin A/S v. Banedanmark

(Asia C-396/14)

(2014/C 388/06)

Oikeudenkäyntikieli: *tanska*

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Klagenævnet for Udbud

Pääasian asianosaiset

Valittajat: MT Højgaard A/S ja Züblin A/S

Vastapuoli: Banedanmark

Ennakkoratkaisukysymys

Onko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/17/EY⁽¹⁾ 10 artiklassa, kun sitä luetaan yhdessä kyseisen direktiivin 51 artiklan kanssa, tarkoitettua yhdenvertaisen kohtelun periaatetta tulkittava siten, että se käsiteltävän asian kaltaisessa tilanteessa estää hankintayksikköä antamasta hankintasopimusta tarjoajalle, joka ei ole hakenut esikelpuuttamista eikä siten ole tullut esikelpuutetuksi?

⁽¹⁾ Vesi- ja energiahuollon sekä liikenteen ja postipalvelujen alalla toimivien yksiköiden hankintamenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/17/EY (EUVL L 134, s. 1).

Valitus, jonka Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA ja José de Mello – Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA on tehnyt 2.9.2014 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) asiassa T-564/10, Quimitécnica.com ja de Mello v. komissio, 26.6.2014 antamasta tuomiosta

(Asia C-415/14 P)

(2014/C 388/07)

Oikeudenkäyntikieli: *portugali*

Asianosaiset

Valittajat: Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA ja José de Mello – Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA (edustaja: advogado J. Calheiros)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuim

- kumoaa SEUT 256 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan mukaisesti unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-564/10 26.6.2014 antaman tuomion, jolla hylättiin kanne, jonka valittajat nostivat Euroopan komissiota vastaan ja jolla vaadittiin sellaisen komission päätöksen kumoamista, jonka sen tilinpitäjä teki 8.10.2010 päivätyllä kirjeellä, siltä osin kuin siinä vaaditaan, että asetuksen (EY, Euratom) N:o 2342/2002 (1) 85 artiklan mukaisen vakuuden antajan on oltava pankki, jolla on pitkäaikainen luottoluokitus "AA", ja velvoitettiin valittajat vastaamaan omista oikeudenkäyntikulusta ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut
- valituksenalaisen tuomion kumoamisen jälkeen hyväksyy valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset ja näin ollen kumoaa osittain komission päätöksen, jonka sen tilinpitäjä teki 8.10.2010 päivätyllä kirjeellä, siltä osin kuin siinä vaaditaan, että asetuksen (EY, Euratom) N:o 2342/2002 85 artiklan mukaisen vakuuden antajan on oltava pankki, jolla on pitkäaikainen luottoluokitus "AA"
- velvoittaa komission korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat esittävät valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta:

1. Ensimmäinen valitusperuste – oikeudellinen virhe valituksenalaisen tuomion perusteluissa, jossa hylättiin valittajien unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassa kanteessa esittämä väite, jonka mukaan 8.10.2010 tehdyn komission päätöksen perustelut olivat puutteelliset siltä osin kuin tässä päätöksessä vaadittiin, että vakuuden antajan on oltava pankki, jolla on pitkäaikainen luottoluokitus "AA".
 - Valituksenalaisessa tuomiossa myönnetään, että 8.10.2010 tehty päätös ei sisällä nimenomaisia perusteluja sen vaatimuksen osalta, joka koskee vakuuden antajana olevan pankin luottoluokitusta. Siinä katsotaan kuitenkin, että komission päättelyn perusta ilmenee itse vaatimuksesta.
 - SEUT 296 artiklan määräysten mukaan kaikki toimet, mukaan lukien päätökset, on välttämättä perusteltava.
 - "Komission päättelyn perustan" on ilmentävä päätöksen perusteluista eikä itse riidanalaisesta vaatimuksesta.
 - Tämä pätee varsinkin, kun "unionin taloudellisten intressien turvaaminen", joka on muodostanut "komission päättelyn perustan", voidaan turvata asianmukaisesti nimenomaan pankkitakauksella, jota valittajat ehdottivat komissiolle 3.9.2010 lähettämässään kirjeessä.
 - Toisaalta jo vuonna 2010, jolloin komissio esitti tämän vaatimuksen, oli täysin epäasianmukaista valita pankkitakauksen antamisen arviointiperusteeksi pelkkä luottoluokitustulos, minkä vuoksi tämä arviointiperuste – koska se on objektiivisesti arvioiden kyseenalainen – edellyttää vahvempia, selvempiä ja nimenomaisempia perusteluja.
 - Myös sen vuoksi, että ylimääräisen maksuajan myöntäminen tapahtuu harkintavaltaa käyttäen, perusteluille asetetut vaatimukset ovat suuremmat kuin silloin, kun käytetään sidottua toimivaltaa.
 - Päätöksessä ei myöskään vedota mihinkään yhteisön säännökseen, jolla tällaista vaatimusta voitaisiin perustella.

- Koska 8.10.2010 tehty komission päätös ei – kuten valituksenalaisessa tuomiossa myönnetään – sisällä nimenomaisia perusteluita vakuuden myöntävän pankin luottoluokitusvaatimukselle, valituksenalaista tuomiota rasittaa virhe siltä osin kuin siinä todettiin, ettei riidanalaista päätöstä rasita perustelujen puutteellisuus, johon valittajat vetosivat unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassaan kanteessa.
2. Toinen valitusperuste – oikeudellinen virhe valituksenalaisen tuomion perusteluissa siltä osin kuin siinä hylättiin valittajien unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassa kanteessa esittämä väite, joka koskee perussopimuksen rikkomista – suhteellisuusperiaatteen loukkaamista
- Asetuksen N:o 2342/2002 85 artiklasta ilmenee, että kun kyseisessä artiklassa säädetty vaatimukset ja edellytykset täyttyvät, yhteisön päättäjän (tässä tapauksessa tilinpitäjän) on arvioitava hakemusta, jonka yritys, joka haluaisi suorittaa maksun tietyn lisäajan kuluessa, on sille tehnyt, ja hyväksyttävä tämä hakemus, jos tällaiset vaatimukset ja tällaisen myöntämispäätöksen lakisäätöiset edellytykset täyttyvät.
- Komission tilinpitäjälle asetuksen 85 artiklassa myönnetty ”laaja harkintavalta” koskee yrityksen, joka haluaisi suorittaa maksun tietyn lisäajan kuluessa, sille tekemän hakemuksen arvioimista ja sen hyväksymistä eikä sen pankkitakauksen tyyppiä, jonka komission tilinpitäjä katsoo hyväksyttäväksi, minkä vuoksi riidanalaisen toimen laillisuuden valvomiseksi ei ole riittävää arvioida, onko tämä toimi tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi ilmeisen epäasianmukainen, kuten valituksenalaisessa tuomiossa virheellisesti katsottiin.
- Komission vakiintuneesti vaatiman kaltainen luottolaitoksen antama ensisijainen vakuus on oikeamittainen ja asianmukainen tapa turvata velkojen maksaminen. Tämän vuoksi myös Portugalin koko tuomioistuinjärjestelmässä (ja yleensä myös Euroopan unionin muiden maiden tuomioistuinjärjestelmissä) hyväksytään pankkitakauksen toimittaminen eri tarkoituksiin, myös tuomioistuinpäätösten täytäntöönpanon keskeyttämiseksi, esim. sellaisen täytäntöönpanon osalta, jota komissio vaatii kansallisissa tuomioistuimissa maksamattoman rahamäärän perimiseksi.
- Nyt käsiteltävässä asiassa valittajien ehdottaman vakuuden (jota komissio ei hyväksynyt) antaisi Banco Comercial Português, S. A., joka on luottolaitos, jonka kotipaikka on Euroopan unionissa ja joka on yhteisön toimielinten itse määrittämien valvonta- ja konsolidointisääntöjen alainen. Mikään ei siis vaikuta oikeuttavan sitä, että yhteisön oikeuksien suojaamiseksi kielletään mahdollisuus siihen, että kyseinen pankki antaa vakuuden, ja edellytetään sitä, että vakuuden antaa pankki, jolla on pitkäaikainen luottoluokitus ”AA”.
- Tämän lisäksi on mainittava yleisesti tiedossa olevat suhdanneolosuhteet eli se, että Portugalin tasavallan luottoluokituksen vaihtelut ovat vaikuttaneet portugalilaisten pankkien luottoluokituksiin siten, ettei ole olemassa yhtäkään Portugaliin sijoittautunutta pankkia, joka täyttäisi komission päätöksessä edellytetyt luottoluokitus-edellytykset. Tällaiset olosuhteet yksilöitiin valituksenalaisessa tuomiossa otsikolla ”asian taustalla olevat tosiseikat”, mutta niitä ei kuitenkaan otettu huomioon kyseisen tuomion perusteluissa.
- Tämän vuoksi komission päätös ei täytä välttämättömyyden edellytystä (joka on suhteellisuusperiaatteen tärkeä ulottuvuus), koska mahdollisten keinojen joukosta komissio valitsi sen, joka tuolloisessa suhdanteessa vahingoitti eniten valittajien etuja.
- Näin ollen komission vaatimus (vakuus, jonka on antanut eurooppalainen pankki, jolla on pitkäaikainen luottoluokitus ”AA”) ei selvästi ole oikeasuhteinen siihen päämäärän nähden, jota sillä väitetysti tavoitellaan (komission maksusuoritusten saamista koskevan oikeuden suojaaminen), minkä vuoksi valituksenalaista tuomiota rasittaa virhe siltä osin kuin siinä katsottiin, ettei riidanalaisella toimella loukata suhteellisuusperiaatetta.

(¹) Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 soveltamissäännöistä 23.12.2002 annettu komission asetus (EY, Euratom) N:o 2342/2002 (EUVL L 357, s. 1).